

[Alice Faber]

som skulle fylde alderdommen. Mange af dem har slidt og slæbt for at give deres børn en bedre tilværelse end den, de selv havde.

Denne gruppe ældre, som på grund af nedslidning og en meget skrabet økonomi har brug for ekstra hjælp i form af lægebehandling og støtte til at klare dagligdagen, oplever så et hjælpesystem, som ikke engang deres sagsbehandler kan finde rede i. Det er igen de ældre, som fik de dårligste betingelser i deres barndom og arbejdsliv, der kommer til kort over for et overbureaukratisk og overumyndiggørende hjælpesystem.

Der er nok at tage fat på, hr. socialminister! Efter at der så i tre år har siddet en kommission og arbejdet med ældreproblemerne, imødeser vi en redegørelse om ældrepolitik fra socialministeren med stor spænding og interesse.

Kommissionen blev nedsat, fordi de ældres andel af befolkningen er voksende. Det betyder, at vi er nødt til at se, hvilke konsekvenser det får for ældregruppen som helhed, men også for resten af befolkningen og det øvrige samfund.

Men kommissionen blev også nedsat, fordi en stor del af os ikke fandt, at de rammer, der eksisterer om de ældres tilværelse og muligheder, var gode nok. Formålet skulle være at formulere en samlet ældrepolitik, som skulle give de ældre bedre vilkår.

Socialministeren er i den heldige situation, at han har et arbejdsredskab i hånden af virkelig god kvalitet. Desværre er det sådan her i livet, at selv om man giver folk et virkelig godt værktøj i hånden, er der ikke nogen garanti for, at arbejdet, der udføres, bliver godt. Det må man nok sige om denne redegørelse, som skulle være ministerens svar på ældrekommisionens store og værdifulde arbejde. Det er en tynd kop te. Ikke ved første øjekast. Det lyder utrolig godt. Ordene er de rigtige. De er næsten altid positivt ladede, og det er det, der er så farligt. Man tror, der ligger vilje til handling bag ordene, men der er ikke noget sted lovet noget konkret. For hvem kan være uenig med socialministeren i ordene i redegørelsen? Jeg synes, det er svært. Derfor er man nødt til at få socialministeren til at fortælle landets pensionister og os, hvad det er, han vil.

Socialministeren er inde på, at den ændring af befolkningens sammensætning, der sker på grund af udvidelsen af ældregrup-

pen, gør, at der er grænser for, hvor meget man kan forbedre standarden i ældreforsorgen. Det er vi alle enige i, men vi vil dog minde om, at det overgreb på den sociale pensionsfond, som folketinget foretog i oktober 1981, ikke er glemte, hverken af os eller af landets pensionister.

Hvis man lod pensionisterne få glæde af de 46 mia kr., der findes i fonden, så kunne ældrekommisionens og socialministerens smukke tanker realiseres. Det ved pensionisterne. Heldigvis har de fået nogle organisationer, hvor de har nogle meget aktive og dygtige folk, som ikke finder sig i at blive spist af med fine ord og tilslørende orientering. De har opdaget regeringens hensigter. Vi må håbe, at de får noget magt i fremtiden, så de får noget indflydelse på deres egen tilværelse i større udstrækning.

Regeringen har fremsat forslag om fordobling af varmemhjælpen. Pengene stammer fra den sociale pensionsfond og er kun en meget lille brøkdel af det afkast, som tilhører pensionisterne. Det betyder naturligvis ikke, at pensionisterne ikke har hårdt brug for tilskud til varme.

Ministeren taler om, at vores holdning til de ældre må ændres, og at vi indtager en formynderisk holdning, og om at lade de ældre selv deltage i løsningen af nogle af de opgaver, som foreligger. Jeg går ud fra, at ministeren mener de opgaver, som ligger i omsorgsarbejdet og klubarbejdet m.m. Det er jeg meget enig med socialministeren i. Alt for mange private organisationer har set det som en lønsom organisationsopgave at tilbyde de ældre og det offentlige at udfylde et hul i tilbuddene.

Hvad mener socialministeren med, at de ældre skal være med til at udføre helt jordnære, daglige hjælpeforanstaltninger til ældre med behov for bistand? Det er vigtigt at få at vide, hvor det er i dagligdagen, den nye regerings tanker vil komme til at ændre pensionistens tilværelse. Er det noget med at følges ad til omsorgsklubben? Eller hjælpe hinanden med at vaske op efter kaffen? Eller er det en erstatning for hjemmehjælpen, ministeren taler om?

Jeg vil gerne have nogle mere konkrete eksempler på, hvordan socialministeren vil være med til at udvikle en mere menneskelig varm og mindre umyndiggørende holdning i en langt større kreds i befolkningen. Vil soci-